



ÖLANDSBROTTE

JOHANNA  
MO

SKUGGLILJAN

Romanus & Selling



JOHANNA MO

# Skuggliljan

**ROMANUS  
& SELLING**



[www.romanusochselling.se](http://www.romanusochselling.se)

ISBN 978-91-89051-01-0  
Copyright © Johanna Mo 2021  
enligt avtal med Ahlander Agency AB  
Omslag: Maria Sundberg  
Tryck: ScandBook, EU 2021

## *Den sista dagen*

Innan han kliver in på tomten ser han sig omkring. Längre upp på gatan öppnas en ytterdörr, och han stannar till. Den ljumma sensommarkvällen bär med sig resterna av ett skratt. De höga häckarna skymmer sikten, men genom en av öppningarna kommer en kvinna i blommig klänning och långt, mörkt hår. Hon slänger en hopknuten plastpåse i soptunnan. Det gröna locket smäller och hjärtat skenar när hon snurrar runt för att gå tillbaka. Ett tag är han övertygad om att han är upptäckt, eftersom hon blir stående med ansiktet åt hans håll. Så skakar hon på huvudet och försvinner in bakom häcken.

Först när kvinnan är tillbaka i huset vågar han röra sig. Med några tysta steg är han framme vid ytterdörren. Nyckeln kärvar, och han får för sig att hon medvetet har gett honom fel. Stressen skickar en våg av illamående genom kroppen. Han hatar att han har fastnat i den här skiten för att han inte klarar av att säga nej. För att han ville vara schyst.

Det här kan inte fortsätta. Han måste sätta stopp för Hugos skull.

Äntligen får han upp låset och dörren glider upp. Han trevar efter lysknappen. Lampan i hallen tänds, sprakar till och slocknar igen.

Fan också.

Tiden jagar honom, men det här ska inte behöva ta mer än högst en kvart. Sedan kan han lämna huset, återvända till bilen och köra hem.

Utan att ta av sig skorna fortsätter han framåt förbi eldstaden och in till köket. Han trycker på strömbrytaren där istället, men i köket finns ingen lampa. Han sneglar på klockan – 18.57 – och vet inte vad han ska göra av väntan. Med en suck glider han ner på golvet och kramar knäna. Kanske borde han strunta i det här ändå och sticka redan nu. Men han vågar inte det.

Ett par minuter senare öppnas ytterdörren och han reser sig så hastigt att det svajar till. Är tvungen att ta stöd mot väggen. Han vinglar ut mot hallen.

”Vi måste skynda oss”, säger han. ”Jag har bråttom iväg.”

Förvånad stannar han upp och stirrar på människan i dörröppningen.

”Vad gör du här?”

Förvåningen ersätts av panik, och hjärnan klarar inte att koppla samman fragmenten som virvlar omkring. Ilskan i ansiktet framför. Beslutsamheten. Varför? Ångesten dunkar hjärtat mot halsgropen och synfältet krymper. En enda glasklar tanke bryter igenom: *Snälla, hjälp.*

SÖNDAG 18 AUGUSTI





# Kapitel I

Hanna Duncker satte sig så att hon hade uppsikt över ingången. Till servitören sa hon att hon bara ville ha ett glas vatten, att hon tänkte vänta på sitt sällskap innan hon beställde.

Liksom hennes pappa Lars hade hans vän Gunnar druckit för mycket, även om han varit mer av en periodare, och hon hade ingen aning om hur han hade det med alkoholen nu. Först hade Gunnar varit tveksam till att träffa henne. De hade inte setts sedan Lars begravning i höstas, och då hade hon knappt orkat prata med honom. Hon hade erbjudit honom att köpa huset. Gunnar hade bott i det under alla de år som pappa suttit i fängelse, men han hade inte velat ha det. Pappa och Gunnar hade varit vänner så länge Hanna kunde minnas, de hade träffats när de arbetade på samma företag i Kalmar.

Tre som sörjde. Fler hade de inte varit på begravningen. Hanna och Gunnar och kvinnan han hade med sig, och hon var ju bara där som stöd. Varken farföräldrarna eller hennes bror Kristoffer hade kommit. Farföräldrarna bodde i Norge nu, men de hade ingen kontakt, och Kristoffer i London.

Dörren till Ernesto öppnades, men det var inte Gunnar som kom in utan ett ungt par. Kvinnan vände sig mot mannen och skrattade sådär nyförälskat högt. Det rödlockiga håret åkte

fram över ansiktet och hon föste snabbt tillbaka det. Hanna svalde. I förrgår hade hennes ex Fabian lagt upp en ultraljudsbild på sin Facebooksida. Han och sambon väntade barn. Den dagisfröken som han hade blivit tillsammans med några veckor efter att han dumpat Hanna. I flera minuter hade hon stirrat på den där ultraljudsbilden, inte kunnat slita sig.

Det unga paret hade bokat bord. De skulle tydligen fira att de hade varit tillsammans i ett år. Hon som trott att de nyss hade träffats. Med blicken följde hon dem upp mot övervåningen.

Dörren öppnades igen, men det var inte Gunnar den här gången heller, utan en man i sextioårsåldern. Vänsterarmen hängde och benet på den sidan ville inte böja sig. Antagligen hade han haft en stroke. Han gick fram till en man i sin egen ålder och de kramades länge. Tänk om Gunnar hade ändrat sig?

Hanna hade ägnat sommaren åt utredningen om rånmordet på Ester Jensen. Det mord som hennes pappa Lars hade dömts för 2003. Eller snarare en vecka åt att läsa utredningen, och resten av tiden åt att försöka smälta det hon hade fått veta. Lars dna hade hittats inne i Esters hus, och hans fingeravtryck hade funnits på bensindunken som legat slängd utanför det nerbrunna huset.

Den sortens bevis gick inte att ignorera. Hur hade hon kunnat inbilla sig att han var oskyldig?

På grund av att Hanna hade börjat arbeta hos Kalmarpolisen så sent som i maj hade hon knappt haft någon semester. Ältandet av pappans brott hade förstört det mesta av den. I ett försök att hålla sig sysselsatt och dämpa oron hade hon börjat rusta upp sitt lilla hus i Kleva. Hon hade tapetserat vardagsrummet. Målat tak och lister vita. Lyckats få till en ljusgrön fondvägg i sovrummet på övervåningen. De småblommiga tapeterna i köket hade hon dock inte velat röra. Huset såg något mindre slitet ut nu, men toaletten och duschkubben vid hallen behövde renoveras.

Hanna tittade på klockan på mobilen. Gunnar var tio minuter sen. Barndomsvännen Rebecka hade skickat en ny bild. Hon och familjen hade tagit en sista minuten-resa till Kanarieöarna. I våras hade Rebeckas son Joel hittats död på Möckelmossens rastplats, och det hade blivit Hannas första utredning sedan flytten tillbaka till Öland. Hon och Rebecka hade vuxit upp tillsammans och det hade varit märkligt att se henne igen efter så många år, särskilt under de omständigheterna.

Hanna klickade fram bilden som visade Molly på en sandstrand med en glasstrut i handen. Den vita mjukglassen hade runnit ner på handen och hon skrattade. Lillasystemen verkade ha tagit förlusten av Joel bättre än mamman. Flera gånger hade Rebecka ringt Hanna och storgråtit.

*Jag klarar inte mer.*

Men på något vis hade väninnan ändå gjort det. Resan var inte bara ett sätt att komma ifrån, utan även ett försök att rädda förhållandet till maken Petri.

En kvart efter den överenskomna tiden var det Gunnar som öppnade dörren. Han hade jeans och en rostbrun t-shirt. Visserligen var det bara tio månader sedan Hanna hade träffat honom, men då hade det varit begravning. Han såg betydligt piggare ut nu. Solbränd och utvilad. Det gråsprängda håret var snaggat. Gunnar var ett par år yngre än Lars, så han borde inte ha fyllt sextio än. Han slog sig ner framför henne.

”Ursäkta att jag är sen”, sa han.

”Det gör inget. Jag är glad att du kom.”

Servitören skyndade fram och tog deras beställningar. Gunnar valde en cola till sin pizza, och då gjorde Hanna det också – även om hon var mer sugen på ett glas rött vin.

”Snygg frisyr”, sa Gunnar.

”Tack.”

På begravningen hade Hanna haft halvlångt hår, men efter

den hade hon klippt sig kort. Snedluggen var längst och den nådde till strax nedanför kindbenet. För några månader sedan hade hon kallats för Brienne of Tarth. Då hade Hanna inte haft en aning om vem det var. Visst fanns likheter i längden, hårfärgen och frisyren, men Hanna var inte lika bred. *Game of Thrones* hade hon fortfarande inte tittat på.

”Jag såg att du har börjat jobba hos Kalmarpolisen”, fortsatte Gunnar.

Hanna nickade. Tonen hade inte varit anklagande, enbart nyfiken, men det var inte sitt arbete hon ville prata om.

”Jag har läst utredningen”, sa hon.

”Jaha”, sa Gunnar och tittade på henne, men det kom inget mer än en lätt rynka mellan ögonbrynen.

Det var den rynkan som visade att han hade fattat vilken utredning hon menade.

”Pratade du och Lars om det som hände med Ester?” frågade hon.

”Nej”, sa Gunnar. ”Jag försökte. Men han ville inte det.”

Hanna svalde besvikelsen med en klunk cola. Hon ångrade att hon inte hade beställt det där vinet.

”Vad gör du nu?” frågade hon.

Hon insåg att det var här hon borde ha börjat. Med småprat. Varit en normal människa som brydde sig om andra. Ett minne från en julafton dök upp. De hade suttit i köket alla sex: hon, Kristoffer, mamma, pappa, mormor och så Gunnar. Han hade ofta kommit på jullunchen. Just den här julen hade han haft en stickad tröja med renar, och hon hade fått prova den. Den hade nått ända ner till vaderna.

”Jag bor i en lägenhet i Norrliden”, sa Gunnar. ”Jag behövde komma bort från Öland.”

Själv hade hon flytt till Stockholm, men efter sexton år där hade hon kommit tillbaka. Hon gissade att han fick sin beskär-

da del av skvallret. På vissa sätt hade det kanske varit värre för honom, eftersom han stannat – till och med bott i Lars hus. I mördarens hus, som hon hade hört det kallas. Hon hade inte hittat hans nya adress, bara ett telefonnummer.

”Jobbar du?”

”Ja, på ett äldreboende. Och så har jag och Leticia skaffat en russkiy toy.”

”Vad är det?”

”En liten hund.”

”Betyder inte det typ rysk leksak?”

”Jo”, flinade Gunnar.

Servitören kom och ställde ner deras pizzor och de ägnade några minuter åt dem. Gunnar betydligt ivrigare än hon.

”Var det Leticia som var med dig på begravningen?” frågade Hanna när hon ville ha igång samtalet igen.

Gunnar hade presenterat henne då, men namnet hade försvunnit i samma ögonblick som Hanna hörde det.

”Ja.”

”Flickvän, jobb och vovve. Inte illa.”

Gunnar log och Hanna överraskades av hur ont det gjorde. Varför kunde inte hennes pappa ha fått ordning på sitt liv och slutat supa, hittat ett jobb och en ny kvinna? Då hade Ester levt idag. En annan insikt slog henne: att pappa till slut dog måste ha varit en befrielse för Gunnar, även om han aldrig skulle uttrycka det så. Han var den enda som stannat kvar och på riktigt försökt hjälpa.

Gunnar blev snabbt allvarlig igen.

”Förlåt att jag lät så tveksam när du ringde och ville träffas, men jag ...”

Gunnar tystnade och flackade med blicken. Till slut fäste han den precis till vänster om hennes huvud.

”Jag har fått ordning på mitt liv, och jag ville inte dras tillbaka.”

Orden kunde lika gärna ha kommit från Hannas bror Kristoffer. De hade inte pratat med varandra sedan i maj, då hon ringt upp efter att ha träffat hans gamla vän Axel Sandsten under utredningen av Joels död. Axel var Joels pappa, och ett tag hade han varit misstänkt. Hon hade lämnat ett meddelande hos Kristoffer för ett par veckor sedan, men han hade inte ringt tillbaka. Hon hade velat diskutera utredningen med honom. Hittills hade hon bara pratat med sin granne Ingrid om den.

”Träffar du någon?” frågade Gunnar.

”Nej”, sa Hanna.

”Inte för att man måste göra det”, fortsatte han när han såg hennes reaktion.

Hanna skar av en bit av pizzan, men lät den ligga kvar på tallriken.

”Jag hade ett förhållande i Stockholm”, sa hon. ”Men det funkade inte.”

”Nej, det gör ju inte alltid det. Leticia och jag har varit tillsammans i nästan fyra år nu.”

”Så roligt.”

”Men vi har ju våra problem.”

Hanna fick för sig att han sa det enbart för hennes skull. Att de var som det där paret som nu satt på övervåningen och firade sin ettårsdag. Hon hade fått den känslan på sin pappas begravning.

”Lars hade varit stolt över dig.”

Nu var det Gunnar som letade efter hennes blick, men Hanna fortsatte skära i pizzan. Allt med hennes pappa var en enda stor konflikt. Det var inget att sträva efter, att en mördare skulle ha varit stolt över henne. Och samtidigt: under åren fram tills hon fyllde tolv hade Lars varit en fantastisk pappa. Närvarande och uppmuntrande. Det var hennes mammas död som hade fått honom att förlora greppet.

”Någonting måste han väl ändå ha sagt?” sa hon och såg upp.

”Om det som hände, menar du?”

Hanna nickade.

”Snälla”, bad hon när hon uppfattade hans tvekan. ”Jag vet att pappa tänkte på huset, och att han med största sannolikhet slog ihjäl Ester före. Men jag behöver förstå varför. Allt det där våldet ...”

Hanna klarade inte av att fortsätta. Elden hade bränt upp de flesta spåren, men Ester hade haft ett tjugotal brutna ben. Gunnar stoppade den sista biten av sin vesuvio i munnen och tuggade långsamt.

”En gång på fyllan hörde jag honom säga att han inte borde ha ...”

Gunnar tystnade och tittade ut genom fönstret. På gatan där ute gick ett gäng tonåringar förbi. De skrattade – en av tjejerna så mycket att hon var tvungen att luta sig mot en av kompisarna.

”Snälla”, sa Hanna igen. ”Vad sa han?”

”Att han inte borde ha skyddat honom.”

”Vad menade han med det?”

”Jag vet inte säkert, men ...”

Gunnar vände sig mot henne. Blicken vädjade att hon inte skulle tvinga honom att fortsätta.

”Du måste berätta”, sa hon.

Argare än hon tänkt, men han fick inte sluta prata nu.

”Det finns väl bara en person som Lars skulle ha åkt i fängelse för att skydda”, sa Gunnar. ”Ja, förutom dig då.”

## Kapitel 2

Baddräkten var fortfarande fuktig, och Lykke Henriksen hurrade till när hon drog på sig den. Hon hade glömt att hänga upp den efter att hon sköljt ur den imorse. Varje morgon och kväll tog hon ett dopp i sundet. Det var bara ett hundratal meter dit. Doppen var det enda som kunde få bort dimman ur huvudet. Hon hade fallit tillbaka i gamla mönster, och hon tyckte inte om det. Men hon behövde skaffa sig kontroll. Allt var i gungning, ännu mer så efter den här skitdagen.

Lykke stack in fötterna i foppatofflorna, tog köksingången ut till torklinan och knäppte loss handduken. Slängde den över axlarna. Hon vände sig om och gick mot havet. Klockan var över åtta och solen smekte horisonten. Om en halvtimme ungefär skulle den vara borta. Ville hon skulle hon kunna bo så här. Kanske var det lika bra att säga upp lägenheten i Uppsala och flytta hit permanent, nu när hon inte hade kommit in på forskarutbildningen. Men vad skulle hon jobba med i så fall? Arbetsmarknaden kändes inte glödhet för tjugofyraåriga biologer som specialiserat sig på fjärilar.

Som för att reta henne lyfte en ängssmygare från skuggliljorna som omgav den låga stenmuren vid uteplatsen. Fjärilen var en hane, eftersom den var mer gul än brun. Den



fladdrade några varv framför henne och försvann sedan iväg.

Lykke fortsatte mot vattnet. Trots att det varken fanns någon mur eller häck längs västra sidan var det enkelt att se var hennes tomt slutade och allmänningen tog vid. Gräset på allmänningen var nyklippt, men hennes gräs hade fått växa fritt ända sedan hon kom hit. Hon hade inte orkat klippa det.

För en gångs skull var det nästan vindstill, och solen hade lyst hela dagen. Enligt väderleksrapporten var svalare väder på väg. Det var så framtiden kändes. Som en kallfront som närmade sig. Det enda hon inte visste var om den stormen skulle bli värre än den hon hade bakom sig.

När Lykke hade gått över vägen vände hon sig om och tittade mot huset. Om hon sålde det skulle hon förmodligen inte behöva jobba på ett år. Fast hon måste ha ett jobb. Något att fylla dagarna och huvudet med. Och hon var fortfarande osäker på om hon skulle klara av att släppa huset. Hennes mamma hade dött för tre år sedan och då hade huset i Grönhögen blivit hennes. Mamma hade också vuxit upp i det. Liksom mormor. Lykke hyrde för det mesta ut huset via Airbnb, men den här sommaren hade hon velat ha det för sig själv, medan hon bestämde sig för vad hon skulle göra. Hon hade köpt en gammal Skoda för några tusen, eftersom det var för krångligt att klara sig utan bil här. Det fanns visserligen både en mataffär och en restaurang och dessutom en buss till fastlandet. Fast bussen gick inte särskilt ofta och krävde byte, och hon avskydde att känna sig ofri.

Lykke lade handduken på en sten, klev ur tofflorna och vaddade försiktigt ut i vattnet. Borta vid hamnen fanns en brygga, men trots stenigheten föredrog hon att ta sitt dopp här. Någon enstaka gång gick hon till kalkbrottet. När hon växte upp var det knappt någon som badade där, men nu var det nästan alltid fullt under somrarna. Vattnet var turkosfärgat och djupt och

det gick att hoppa från klippkanterna. Folk verkade åka dit bara för att ta Instagrambilder. Badsjön som hon hade vuxit upp med var däremot omöjlig att bada i numera, eftersom den hade tagits över av golfare. De stod på stranden och slog ut boll efter boll.

Trots att solen hade legat på hela dagen hade den inte lyckats värma sundet. Vattnet nådde inte längre än till knäna, men kylan spred sig uppåt genom kroppen och Lykke spände sig. Det var långgrunt här, och stenarna gjorde det besvärligt att ta sig ut. Minnet av hur hon hade huggit kniven i däcket överrumplade henne, fick henne att flämta till. Det hade varit svårare än väntat att få håll, antagligen för att hon var så darrig, men hon hade inte gett sig förrän hon hört luften pysa ut.

För att bli av med minnet skyndade Lykke framåt. Hon halkade till och var nära att tappa balansen. Foten landade på en vass sten, och smärtan höll henne uppe. Till slut kunde hon frivilligt låta kroppen falla. Efter några trevande simtag dök hon ner under vattenytan.

Hon välkomnade kylan nu. Den utplånade allt.

MÅNDAG 19 AUGUSTI

Jenny kommer hem till Öland och upptäcker att huset är tomt. Har maken Thomas och sonen Hugo, 14 månader, försvunnit frivilligt eller inte? Hanna Duncker vid Kalmarpolisen kastas in i en utredning som blottlägger många hemligheter. En vuxen dotter är inte det enda Thomas har dolt för sin fru. När Thomas påträffas död sluter hela ön upp för att hitta lilla Hugo innan det är för sent.

Hannas arbete försåras av kampen med det förflutna. Vad hände egentligen för 16 år sedan, när hennes pappa dömdes för mord? Någon tar till allt grövre medel för att hon inte ska få reda på sanningen.

*Skuggliljan* är andra delen i *Ölandsbrotten*, en deckarserie om att leva i skuggan av brott och att inte kunna klippa banden till sin hembygd. *Ölandsbrotten*s första del, succén *Nattsångaren*, har hyllats av både läsare och kritiker.

”Brutalt bra!”

Sofie Sarenbrant om *Nattsångaren*

ISBN 978-91-89051-01-0



9 789189 051010

ROMANUS  
& SELLING